

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 359. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald04val-shoot-idm139761559464384.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

FØRSTE OPTRIN

ORGON

Jeg skal da nu have en Samtale med Leonore - Hvad mon hun ville? - Uden Tvivl betroe mig sin Frygt, for hendes Fetters Paastand, at hun skal forlade dette Huus, og flytte hen til ham - Ah! var det saa, da fik jeg derved den ønskeligste Leylighed, at aabne mit Hierte for hende - Ja, det maae jeg ikke længere opsætte - Men hvorfor zitrer jeg? - Jeg - en Mand - er bange for at tale til et ungt og uerfaret Fruentimmer! O Last! O Bevidsthed om Ont! Hvor dybt, hvor dybt nedtrykker du Mennesket! - Thi jeg indseer det nu, alt for sildig indseer jeg det, at min Egensindighed var Uorden, og den Uorden Last - og førend jeg indsaae, eller tilstod det, ha! Hvor stærkt maatte jeg ikke allerede føle det, hver Gang jeg nærmede mig til den Uskyldige, den dydige Leonore! - Uden at kunde staae imod, slog jeg forvirret Øynene ned, saa tit hun saae alvorlig paa mig - Jeg vilde tale, og Ordet døde paa mine Læber - Endog hendes himmelske Venlighed kunde neppe oplive mit Mod - Ak! tænkte jeg, dersom hun vidste - dersom hun maaskee veed - eller, om hun faaer at vide - Men nu, da denne Frygt forøges, ved den Opsigt, som Pernilles pludselige Afskeed har gjort blant Tieneste-Folkene her i Huset - da jeg skal aabenbare Leonore min Kiærlighed, nu mærker jeg først ret, hvilken elendig Person Skiørlevneren forestiller hos den kydske og dydige 360 Skiønhed, helst naar han elsker hende - Er han ikke nedrig og afskyelig nok, til at hykkle, hvad bliver ham da tilovers, uden at være fræk, eller at synes tosset? Enten setter han al Skam til Side, og anstiller nogle usle og fornærmende Forsøg, at gjøre hende Lasten behagelig; eller, om han er saa lykkelig endnu, at han savner og ærer den Dyd, han har forladt; o! saa føler han sig nedtrykt af sin egen Uværdighed, frygter for, at hvert et Ord, hver en Mine skal røbe ham, og bliver tvungen, og latterlig - men der er hun